

svaret for behandling af spørgsmål af principie arbejdsmarkedspolitisk karakter. Herunder falder ikke blot budgetter og personalnormeringer, men også policy-spørgsmål om væsentlige ændringer af AF-systemet, om ændret lovgivningsgrundlag, om sådanne økonomisk-politiske indgreb, som er af landsomfattende beskæftigelses-politisk betydning, relationer til fremmedlovgivning, socialpolitiske (eks.: førtidspension, sygedagpenge, børnedaginstitutioner), skattepolitiske (eks.: kildeskat), boligpolitiske (eks.: tilflytteres boligberettigelse) og lokaliseringspolitiske spørgsmål af tværgående arbejdsmarkedspolitisk interesse.

Det må anses for formålstjenligt, om arbejdsdepartementet har et bistandsorgan med departementschefen som formand og hvis medlemskreds er meget begrænset; kredsen bør være de to store hovedorganisationers formænd og herudover kun en eller to af disse udpegede rådgivere. Organet — som f. eks. kunne kaldes *det arbejdsmarkedspolitiske udvalg* — ville svare til det nuværende formandskab i arbejdsmarkedsrådet.

Efter at arbejdsmarkedsmyndighedernes virksomhed nu så bevidst rubriceres som et supplement til den økonomiske politik i modsætning til den tidligere og måske endnu udbredte opfattelse af arbejdsmarkedspolitikken som et barn af og derfor et led i socialpolitikken kunne det måske være en nærliggende tanke, om man ved at knytte repræsentanter for statsministeriet, økonomiministeriet og finansministeriet til departementets arbejdsmarkedspolitiske udvalg bør sikre sig den afstemning med den økonomiske politik, der er afgørende for en aktiv arbejdsmarkedspolitik.

Det er imidlertid en vanskelig opgave organiske at hægte sig til den økonomiske politik al den stund en sådan politik ikke udformes og styres af noget enkelt departement. Den økonomiske politik må vel en hel del forenklet siges at bestå i en kæde af statslige påvirkninger og reguleringer af et uhyre komplekst økonomisk handlingsforløb. Påvirkningerne er også i sig selv et komplekst forløb, der egentlig stammer fra samtlige statsstyrelser, og hvor koordineringen kun sker på politisk plan uden nogen tværdepartemental planlægning. Koordinering af indsatser sker idag snarere end i et

institutionelt organiseret samarbejde ved konkret begrundet og for tilfældet tilrettelagt personsamarbejde og ved arbejdsministerens placering i relevante permanente eller ad hoc oprettede regeringsudvalg eller helt konkrete regeringsforhandlinger. At tilføje et arbejdsmarkedspolitisk organ repræsentanter for statsministeriet, økonomiministeriet og finansministeriet ville i øvrigt kunne tyngte forhandlingerne, da de normalt ikke vil kunne binde de repræsenterede ministerier i samme omfang som hovedorganisationernes formænd kan tegne deres organisationer. Udvalget bør imidlertid efter omstændighederne kunne tilkalde repræsentanter for andre styrelser til forhandlingerne og vil selvsagt kunne opfordre arbejdsministeren til at tilrettelægge fælles møder med arbejdsmarkedets parter.

Det, der på dette felt snarere burde ske, var, at der søges udveje for en sådan udbygning af ministeriets økonomisk-statistiske ekspertise, at alle for arbejdsmarkedet relevante økonomiske tendenser og hændelser hurtigt kunne opfanges og analyseres, og således at arbejdsministeren fik større mulighed for at gøre sådanne synspunkter gældende i beslutningsprocesserne.

Sådant økonomisk-statistisk materiale vil ligeledes være et væsentligt ståsted for det arbejdsmarkedspolitiske udvalgs virksomhed og må som grundlag have et løbende ajourført statistisk billede af arbejdskraftsituationen og de umiddelbare tendenser; endvidere må det til stadighed omfatte nærmere økonomisk-statistiske analyser af, dels det løbende statistiske materiale dels af prognoser og andre særlige undersøgelser af betydning for en vurdering af udviklingen på arbejdsmarkedet såvel på det lidt længere sigt som i et fler- til mangeårigt perspektiv.

Det bør i denne forbindelse videst muligt søges sikret ved samarbejde mellem departementerne, at dobbelt arbejde undgås ved indsamling og opstilling af det økonomiske grundmateriale, som i hvert fald langt hen ad vejen må være fælles for de overvejelser og vurderinger, det er de enkelte departementers opgave at foretage.

For den her skitserede tankegang for et arbejdsmarkedspolitisk udvalg i tilknytning til departementet er det naturligt, at udvalget ikke alene skal tage sig af arbejdsfor-